

Det maa derfor erkendes, at der endnu ikke har været ført noget fyldestgørende Bevis for, at Hartkornsskatterne i Modsætning til den i 1903 raadende Anskuelse skulde være et retfærdigere Grundlag for Skatternes Beregning end de foretagne Vurderinger til Ejendomsskyld med de dertil knyttede Begunstigelser for de smaa Skatteydere.

Et Forslag som det her foreliggende maa derfor bestemt fraraades, saa vist som man aldrig vil kunne forsvare en saadan Handling overfor de fattigste i Samfundet blot for derved at tilfredsstille en mere teoretisk Betragtning; man finder det under alle Forhold udemokratisk bevidst at lægge mere Skat paa de i Forvejen daarligst stillede, naar ikke andre Hensyn absolut kræve det, og man finder det fra et skatte-teoretisk Standpunkt i allerhøjeste Grad reaktionært at forlade Værdibeskatningens Princip for at vende tilbage ikke blot til Ager- og Engs-Hartkornet fra forrige Aarhundredes første Halvdel, men endogsaa til den Bestemmelse fra 1688, der fastsætter en Tønde Skovskylds Hartkorn til et saa stort Areal, som er nødvendigt for at „oldenføde 24 Stkr. 3 Aar gamle Svin“.

Nu udtales det vel i Lovforslagets Motiver, at det ikke er Hensigten at blive staaende ved den gamle Hartkornsbeskatning, men derimod at søge gennemført en Beskatning efter selve Grundværdien, men noget Forslag i saa Henseende foreligger ikke — ja, end ikke nogen Antydning af, hvorledes man tænker sig en saadan Ordning gennemført. Hvorvidt det vil lykkes Regeringen igennem de Undersøgelser, den her agter at foretage, at tilvejebringe et bedre Grundlag for Beskatningen end det, Ejendomsskyldloven nu hjemler, er et Spørgsmaal, der praktisk talt ikke ligger for, førend Undersøgelsens Resultater foreligge, og den blotte Formening om, at der i Fremtiden kan findes noget bedre, er ikke et betryggende Grundlag for en positiv Lovgivning i nærværende Øjeblik — og ganske særlig, naar det foreliggende Forslag faktisk endog vilde fjerne os fra det Værdiprincip, der, om end under noget andre Former, ogsaa angives at være Regeringens endelige Maal.

Da Sagen altsaa foreligger saaledes, at man ikke til Dato har formaaet at paavise hverken Hartkornsskatternes Fortrin fremfor Ejendomsskylden i ren Almindelighed eller noget andet positivt Grundlag, der var endnu bedre end baade Ejendomsskyld og Hartkorn, finder Udvalgets Flertal ikke Anledning til for Tiden at beskæftige sig mere med det forelagte Forslag.

Imidlertid er der vel ingen, der nogen Sinde har ventet, at en saa gennemgribende Reform, som Skattelovene af 1903 vare, skulde kunne gennemføres uden Fejlgreb baade hist og her, og under Lovforslagets første Behandling i Folketinget blev det da ogsaa erkendt fra alle Sider, og ganske særlig vil man kunne sige, at der var overvejende Enighed om, at visse Klasser af smaa Gaardmænd og større Huse samt mindre næringsdrivende paa Landet vare blevne ramte haardere end tilsigtet, medens paa den anden Side en Del større Gaarde har opnaaet en ikke tilsigtet Fordel. Disse Fejl har der i Udvalget været Enighed om at søge rettede saa snart som muligt, men her vilde efter Flertallets Mening en Gennemførelse af det forelagte Lovforslag kun gøre ondt værre; thi selv om en Standsning af Overgangen fra Hartkorn til Ejendomsskyld vilde have den Virkning at berøve nogle større Ejendomsbesiddere den Nedgang i Skat, der ikke har været tilsigtet for dem, vilde den paa den anden Side hindre den Stigning i Skat, som Ejendomsskyldlovens Gennemførelse har medført for andre og til Dels endnu større Ejendomme; men den værste Virkning af det foreliggende Forslags Gennemførelse — og Hovedgrunden, hvorfor Udvalgets Flertal absolut maatte modsætte sig Forslaget — er dog den allerede omtalte, at det vilde være ensbetydende med at standse den Nedgang i Skat, der ved Ejendomsskyldloven er tilsikret den store Masse af mindre Ejendomsbesiddere, en Nedgang, der faktisk vil